

ע"פ 6375/11 - ישי סגן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6375/11

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: ישי סגן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב
מתאריך 06.07.2011 ב-תפ"ח 33844-10-10

תאריך הישיבה: א' אדר ב' תשע"ד (03.03.2014)

בשם המערער: עו"ד ענר טל

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקשלטיין

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

1. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב- יפו (כב' השופט ד' רוזן) מתאריך 06.07.2011 ב-ת"פ 28879-02-12, בגדרו הושתו על המערער בגין עבירות של הריגה וחבלה של ממש - 9 שנות מאסר בפועל, 24 חודשי מאסר על עמוד 1

תנאי (כשהתנאי הוא שלא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות כלפי גוף האדם מסוג פשע) ופיצוי בסך 100,000 ש"ח למשפחת המנוח.

להלן יובאו העובדות הצריכות לעניין.

רקע עובדתי

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המערער - בתאריך 08.10.2010 התפתחה קטטה בין: יקיר אלמליח (להלן: יקיר), שי אמיתי (להלן: שי), שתי בחורות והמנוח - במתחם המועדונים בתל אביב. במסגרת ויכוח זה החלה תגרת ידיים בין הנכחים. יקיר השליך כוס משקה אל עבר המנוח והמנוח סטר בתגובה ליקיר. לאחר הסטירה - יקיר רץ לכיוון מתחם המועדונים כשהוא זועק לעזרה. המערער רכב על אופנועו וראה את יקיר קורא לעזרה. המערער הלך בעקבות יקיר אל מקום התגרה, הוריד את הקסדה שהיתה על ראשו וחבט בה בראשו של המנוח. לאחר מכן חבט המערער באמצעות הקסדה אף בראשו של שי. שי נפל ונגרמה לו חבלה קלה במרפקו. המנוח לעומת זאת נפל, נחבל בראשו מהמדרכה ופונה לבית החולים, שם הוא מת מפצעיו כחודש לאחר החבלה. בגין המעשים הנ"ל יוחסו למערער עבירות של: הריגה (עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) (להלן: חוק העונשין)) וחבלה של ממש (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין).

3. בתאריך 14.04.2011 הורשע המערער בעקבות הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. יצוין כי תיקון כתב האישום והאשמת המערער בהריגה נעשו בעקבות פטירתו של המנוח.

4. בתאריך 06.07.2011 ניתן גזר דינו של בית המשפט קמא הנכבד, במסגרתו שקל בית המשפט קמא הנכבד לחומרא את החבטה בראשו של המנוח ואת הסתמיות של הפעלת האלימות במכלול וציין שלמערער לא היתה כל היכרות קודמת עם המעורבים בקטטה. עוד הדגיש בית המשפט קמא הנכבד את הקלות הבלתי נסבלת בה קופדו כאן חייו של אדם, את עברו הפלילי של המערער ואת הפגיעה שגרמו מעשיו של המערער - למשפחתו של המנוח. כשיקולים לקולא הביא בית המשפט קמא הנכבד בחשבון את החרטה העמוקה והכנה שהביע המערער, את מצבו הנפשי הקשה אליו נקלע, לאחר מה שאירע, ואת הודאתו במיוחס לו.

בשקלול הדברים - בית המשפט קמא הנכבד גזר על המערער את העונשים המצוינים בפיסקה 1 שלעיל והדגיש שאלמלא השיקולים לקולא, שאוזכרו לעיל - הענישה היתה חמורה יותר.

על גזר דין זה של בית המשפט קמא הנכבד הוגש הערעור שבפנינו.

טענות הצדדים

5. בנימוקי הערעור המתוקנים ובטיעוניו במהלך הדיון שהתקיים בפנינו, טען בא-כח המערער כי בית המשפט קמא הנכבד שגה כשלא נתן משקל מספיק לכך כי המערער לא עשה פה שימוש בכלי שהביא עמו מראש לצרכי אלימות וכי הוא חבט במנוח באמצעות קסדתו מכה אחת בלבד. כן הודגש כי המערער חש לעזרתו של יקיר ולא התכוון להמית את המנוח, מה גם שהוא הביע, לאחר מעשה, צער וחרטה עמוקים.
6. באת-כח המשיבה טענה בדיון שהתקיים בפנינו כי המדובר במקרה חמור, שכן המערער לא הכיר איש מהמעורבים בקטטה, הגיע לזירה כשהוא שש אלי קרב ולאחר שהכה את המנוח את המכה הקטלנית עוד המשיך והכה גם את שי עם אותה הקסדה. עוד הדגישה באת-כח המשיבה את עברו הפלילי של המערער, את חומרת הפגיעות שנגרמו כתוצאה ממעשיו של המערער ואת הטרגדיה שחוותה וחווה משפחת המנוח.
7. בדיון שהתקיים בפנינו ניתנה אף לאלמנתו של המנוח הזכות להשמיע דברים והיא תיארה את הקשיים והמצוקה שעוברים עליה ועל ילדיה מאז פטירתו של המנוח ואת החלל הגדול שנפער בחייהם.
- דיון והכרעה
8. לאחר בחינה מעמיקה של נימוקי הערעור, עיון במכלול החומר ושמיעת טיעוני באי-כוח הצדדים – הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. להלן יובאו בקצרה הטעמים למסקנתנו זו.
9. נקודת המוצא בסוגיה שלפנינו נשענת על ההלכה, לפיה ככלל – אל לה לערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת בערכאה הדיונית, אלא אם כן מדובר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את הדבר. הנה כי כן, התערבות במידת העונש תעשה על-ידי ערכאת הערעור רק אם "הערכאה הדיונית נכשלה בטעות, או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות". (ראו: ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (3.7.2006); ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2012)).
10. במקרה דנן לא מצאנו כי העונש שנגזר על המערער יסודו בטעות. המערער הכה מכה קטלנית אדם אותו לא פגש מימיו – ללא כל התגרות מוקדמת, כאשר הוא בוחר להתערב על ריב לא לו. זאת הוא עשה באמצעות חפץ קשה (הקסדה) – בחבטה שפגעה בראשו של המנוח. כתוצאה ממעשיו אלו של המערער נגדעו חיים של אדם צעיר, אשתו של המנוח התאלמנה, וילדיו התייתמו. עוצמתה של הטרגדיה האמורה – צריכה לקבל ביטוי בענישה מחמירה, היאה לנסיבות ואשר יש בה כדי להוות תמרור אזהרה למי שנוקטים באלימות פראית וסתמית, כגון זו בה קופדו חייו של המנוח.
11. חומרה יתרה מצאנו בכך שלאחר שהמערער הכה את המנוח מכה קטלנית, הוא לא חדל ממעשיו האלימים וחבט באותה קסדה גם בראשו של שי, (ויש לציין כאן כי החבטה בשי – רק בנס לא גרמה לו לנזקים קשים הרבה יותר). חבטה נוספת זו של המערער בשי מחלישה את הטיעון כי המערער הכה במנוח מכה אחת בלבד וכי לא מדובר בתקיפה אכזרית ומתמשכת, או כי הדברים

נעשו בעיקרם לצרכי הפרדה של הנצים. בהקשר זה יוער עוד כי בשלב בו הגיע המערער לזירת האירוע – לכאורה לא היה עוד כל צורך בהתערבות אלימה מצידו, שכן יקיר עזב כבר את ה"זירה" ולכן הצדדים לויכוח המקורי חדלו למעשה מלהתגושש.

12. כפי שמעיד רישומו הפלילי של המערער, אף שזה איננו מכביד – אין מדובר באזרח נורמטיבי ושומר חוק. הנה כי כן המערער כבר הפגין בעבר כי גבולות החוק אינם כלל בל יעבור לגביו וכי הסתבכות עם החוק איננה זרה לו.

13. נציין כי לא נעלמו מעינינו גם השיקולים הפועלים לטובתו של המערער: מוסכם כי המערער לא התכוון להמית את המנוח ונראה כי החרטה והצער שהוא מביע הם כנים ועמוקים. אף ייחסנו חשיבות למצבו הנפשי הקשה של המערער, הנובעים במידה רבה כתוצאה מאותם צער וחרטה. הבאנו אף בחשבון את העובדה כי המערער לא עשה שימוש בנשק קר, כמו סכין, אלא בקסדה שנזקק לה לצורך הרכיבה על האופנוע ששימש אותו, ואותה הוריד מראשו לפני האירועים, מושא הערעור. שילובם של כל השיקולים האלו אכן מוביל למסקנה כי אין מדובר במדרג הגבוהה ביותר של עבירות ההריגה ולכן לא נגזר על המערער עונש כבד יותר. יחד עם זאת תוצאתו החמורה של האירוע וכלל הנסיבות – אינם מאפשרים הקלה נוספת בעונשו של המערער ואין להימנע פה מענישה קשה שתבהיר את סלידתה של מערכת המשפט מפגיעה בערך המקודש ביותר: חיי אדם (השוו: ע"פ 494/05 קובטוב נ' מדינת ישראל (15.06.2005)).

14. נוכח כל האמור – הערעור נדחה. המערער ימשיך את ריצוי מאסרו בהתאם לגזר דינו של בית המשפט קמא הנכבד.

ניתן היום, י"ח באב התשע"ד (14.8.2014).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט